

De IJzerproef

MAGISTERIUM

DIJZER
PROEF

HOLLY BLACK CASSANDRA
CLARE

Vertaald door Merel Leene

full moon

© 2014 Holly Black & Cassandra Claire LLC
Oorspronkelijke titel *Magisterium – The Iron Trial*
Published in agreement with the author,
C/O BAROR INTERNATIONAL, INC. Armonk, New York, U.S.A.
Nederlandse vertaling © 2014 Merel Leene en
Moon, Amsterdam
Omslagbeeld Alexandre Chaudret © 2014 Scholastic Inc.
Omslagontwerp Jim Tierny © 2014 Scholastic Inc./baqup
Illustraties © Scott Fischer
Opmaak binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1915 7
ISBN 978 90 488 2168 6 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Sebastian Fox Black,
over wie niemand ooit dreigende teksten
in het ijs heeft geschreven.

↑ ≈ Δ ○ @

PROLOOG

Vanuit de verte zag de man die over het witte gletsjerijs omhoogklauterde er waarschijnlijk uit als een mier die langzaam tegen de binnenkant van een soepbord op klom. Het armoedige stadje La Rinconada was een verzameling verspreide vlekjes ver onder hem. Naarmate hij hoger kwam, nam ook de wind toe. Vlagen poedersneeuw bliezen in zijn gezicht en de vochtige lokken van zijn zwarte haar bevroren. Ondanks zijn gele sneeuwbril moest hij zijn ogen tot spleetjes knijpen vanwege de felle weerkaatsing van de ondergaande zon.

Toch was de man niet bang om te vallen, hoewel hij geen touwen of lijnen gebruikte, alleen klimijzers en één enkele ijsbijl. Zijn naam was Alastair Hunt en hij was een magiër. Terwijl hij klom, vormde en boetseerde hij het bevroren gletsjerpervlak onder zijn handen. Handgrepen en voetsteunen verschenen uit het niets terwijl hij centimeter voor centimeter naar boven kroop.

Tegen de tijd dat hij bij de grot aankwam, ongeveer halverwege de gletsjer, was hij half bevroren en doodop van het met zijn wilskracht temmen van de woeste elementen. Doordat hij voortdurend toverkracht gebruikte, raakte zijn energievoorraad uitgeput, maar langzamer gaan durfde hij niet.

De grot opende zich als een muil in de bergflank, onzichtbaar van boven of beneden. Hij hees zichzelf over de rand en haalde diep en raspand adem, zichzelf vervloekend dat hij hier niet al veel eerder was, dat hij zich om de tuin had laten leiden. In La Rinconada hadden de mensen de explosie gezien en zachtjes gefluisterd over wat dat te betekenen had: vuur in het ijs.

Vuur in het ijs. Het moest wel een noodsignaal zijn... of

een aanval. De grot zat vol magiërs die te oud of te jong waren om te vechten, gewonden en zieken, moeders van kinderen zo jong dat ze niet alleen gelaten konden worden – zoals Alastairs eigen vrouw en zoon. Ze hadden zich hier verstopt, op een van de meest afgelegen plekken ter wereld.

Meester Rufus had gezegd dat ze anders veel te kwetsbaar zouden zijn – gijzelaars van het noodlot – en Alastair had hem vertrouwd. Toen later de Vijand des Doods niet op het slagveld verscheen om het op te nemen tegen de kampioen van de magiërs, het Makar-meisje op wie alle hoop gevestigd was, drong pas tot Alastair door dat hij een fout had gemaakt. Zo snel hij kon, ging hij op weg naar La Rinconada, het grootste stuk vliegend op de rug van een luchtwezen. Vanaf het stadje ging hij te voet verder, want de macht van de Vijand over elementwezens was onvoorspelbaar en sterk. Hoe hoger hij klom, hoe angstiger hij werd.

Laat alles goed met ze zijn, dacht hij terwijl hij de grot binnenstapte. Laat alles alsjeblieft goed met ze zijn.

Normaal gesproken zou in de grot het geluid van huilende kinderen moeten klinken. Je zou het gedempte geroezemoes van nerveuze gesprekken en het gonzen van onderdrukte magie moeten horen. In plaats daarvan hoorde hij alleen het huilen van de wind, die om de eenzame bergtop gierende. De wanden van de grot waren van ijs, wit, maar bevlekt met rood en bruin op de plekken waar bloed was gespat en smeltplasjes waren ontstaan. Alastair rukte zijn sneeuwbril af en gooide hem op de grond. Terwijl hij dieper de grot binnendrong, moest hij uit zijn laatste reserves putten om over-eind te blijven.

De wanden van de grot hadden een vreemde, fosforescerende gloed. Verder bij de ingang vandaan was dit het enige licht, en dat verklaarde waarschijnlijk waarom hij over het eerste lichaam struikelde en bijna op zijn knieën viel. Alastair deinsde met een schreeuw achteruit, maar kromp meteen ineen toen hij zijn eigen kreet hoorde weergalmen. De

gevallen magiër was zo verbrand dat ze onherkenbaar was. De leren band om haar pols, met daarop een groot platgehamerd stuk koper, gaf aan dat ze in het tweede jaar van het Magisterium zat. Ouder dan dertien kon ze niet zijn.

Je zou inmiddels aan de dood gewend moeten zijn, zei hij in zichzelf. Ze waren al tien jaar lang in oorlog met de Vijand, maar soms voelde het eerder als een eeuw. Eerst had het onmogelijk geleken: één jongeman, een van de Makari's nota bene, die het plan had opgevat om de dood zelf te verslaan. Maar naarmate de macht van de Vijand toenam en zijn leger van Chaoten groeide, was de dreiging onontkoombaar en verschrikkelijk geworden... met als dieptepunt deze kille slachtpartij van hulpeloze, onschuldige mensen.

Alastair kwam overeind en drong verder de grot binnen, wanhopig op zoek naar één gezicht. Hij schuifelde langs de lichamen van oudere meesters van het Magisterium en het Collegium, kinderen van vrienden en kennissen, magiërs die tijdens eerdere gevechten gewond waren geraakt. Tussen hen in lagen lichamen van Chaoten, hun rondtollende ogen nu voor altijd donker. Hoewel de magiërs onvoorbereid waren geweest, moesten ze toch nog flink hebben gevochten om zoveel manschappen van de Vijand te kunnen verslaan. Met pijn in zijn maag van ontzetting en gevoelloze vingers en tenen door de kou strompelde Alastair tussen hen door... tot hij haar zag.

Sarah.

Hij vond haar helemaal achterin, liggend tegen een dofwitte ijswand. Haar ogen waren open en staarden in het niets. De irissen waren troebel en in haar wimpers zaten klontertjes ijs. Hij boog naar voren en streek met zijn vingers langs haar al kouder wordende wang. Scherp zoog hij zijn adem in; zijn snik sneed door de stilte.

Waar was hun zoon? Waar was Callum?

In Sarahs rechterhand zat een dolk geklemd. Ze was vrese-lijk goed geweest in het omvormen van erts, dat ze diep uit

de aarde haalde. Ze had de dolk zelf gemaakt in hun laatste jaar op het Magisterium. Het wapen had een naam: Semiramis. Alastair wist hoezeer Sarah aan het mes gehecht was. Als ik moet sterven, wil ik doodgaan met mijn eigen wapen in mijn hand, zei ze altijd tegen hem. Alleen wilde hij helemaal niet dat ze doodging.

Zijn vingers streken langs haar koude wang.

Toen klonk er een kreet en hij draaide zich razendsnel om. In deze grot vol dood en stilte: een kreet.

Van een kind.

Hij keek om zich heen en zocht wanhopig naar de bron van het zwakke gehuil. Het leek van dichterbij de ingang te komen. Hij strompelde langs dezelfde weg terug en struikelde over lichamen, sommige stijf bevroren als stenen beelden, totdat tussen alle doden plotseling een ander bekend gezicht naar hem opkeek.

Declan. Sarahs broer, die tijdens de laatste slag gewond was geraakt. Het leek erop dat hij was gestikt door een bijzonder wrede toepassing van luchtmagie: zijn gezicht was blauw, zijn ogen rooddoorlopen door gesprongen adertjes. Een van zijn armen lag uitgestrekt opzij, en vlak eronder, door een geweven deken beschermd tegen de kou van de ijsvloer, lag Alastairs zoontje. Terwijl hij stomverbaasd naar het kind keek, deed het jongetje zijn mond open en liet opnieuw een iel, jankend kreetje horen.

Als in trance en trillend van opluchting bukte Alastair zich en tilde zijn kind op. Het jongetje keek hem met grote grijze ogen aan en deed zijn mond open om nog eens te schreeuwen. Toen de deken opzijviel, zag Alastair waarom. Het linkerbeentje van de baby hing in een vreselijke hoek omlaag, als een geknakte boomtak.

Alastair probeerde aardmagie op te roepen om het jongetje te genezen, maar hij had alleen nog genoeg kracht om de pijn iets te verlichten. Met bonkend hart wikkelde hij zijn zoon stevig in de deken en liep toen terug door de grot naar de

plek waar Sarah lag. Met de baby in zijn handen, alsof ze het kind kon zien, knielde hij naast haar lichaam neer.

‘Sarah,’ fluisterde hij, zijn keel dik van de tranen. ‘Ik zal hem vertellen dat je stierf terwijl je hem beschermde. Ik zal hem als hij groter wordt laten weten hoe dapper je was.’

Haar lege, fletse ogen staarden hem aan. Hij hield het kind dicht tegen zich aan en stak zijn andere hand uit om Semiramis uit haar vingers te pakken. Terwijl hij dat deed, zag hij dat op het ijs naast het lemmet vreemde krassen stonden, alsof ze er in haar doodsnood naar geklauwd had. Alleen waren de krassen daarvoor veel te regelmatig. Toen hij zich ernaartoe boog, drong tot hem door dat het woorden waren, woorden die zijn stervende vrouw met haar laatste krachten in het ijs van de grot had gekerfd.

Toen hij ze las, was het alsof hij drie harde stompen in zijn maag kreeg.

DOOD HET KIND

HOOFDSTUK EEN

Callum Hunt was in het stadje in North Carolina waar hij woonde een beroemdheid, maar niet op een goede manier. Behalve dat hij erom bekendstond dat hij met zijn sarcastische opmerkingen alle invalleerkrachten wegjoeg, specialiseerde hij zich er ook in schooldirecteuren, conciërges en kantinedames het bloed onder de nagels vandaan te halen. Decanen, die hem in eerste instantie altijd graag wilden helpen (de moeder van de arme jongen was tenslotte overleden), hoopten uiteindelijk altijd dat hij nooit meer een voet over de drempel van hun kantooretje zou zetten. Niets was gênanter dan geen gevat antwoord weten te verzinnen op de opmerkingen van een boze twaalfjarige.

Calls burens kenden zijn eeuwige norse frons, warrige zwarte haar en wantrouwige grijze ogen maar al te goed. Hij hield van skateboarden, al had het een tijdje geduurd voordat hij het onder de knie had. Meerdere auto's vertoonden nog de deukjes die hij met zijn eerste pogingen had veroorzaakt. Je kon hem regelmatig voor de ruiten van de stripboeken-

winkel, de spelletjeshal en de videotheek zien staan. Zelfs de burgemeester kende hem. Het zou ook moeilijk zijn hem te vergeten: tijdens de feestoptocht op 1 mei was hij langs de verkoper van de dierenwinkel geslopen en had een naakte molrat meegenomen die voorbestemd was om als maaltje voor een boa constrictor te dienen. Call kreeg medelijden met het blinde, rimpelige diertje, dat nauwelijks in staat leek voor zichzelf te zorgen – en omdat het wel zo eerlijk was, bevrijdde hij meteen ook alle witte muizen die voor daarna op het slangenmenu stonden.

Hij had nooit verwacht dat de muizen als idioten tussen de voeten van de deelnemers aan de parade door zouden rennen, maar muizen zijn nou eenmaal niet erg slim. Ook had hij niet verwacht dat de toeschouwers voor de muizen op de loop zouden gaan, maar mensen zijn nou eenmaal ook niet erg slim, zoals Calls vader uitlegde toen het allemaal voorbij was. Het was niet Calls schuld dat de optocht een puinhoop werd, maar iedereen – vooral de burgemeester – deed alsof dat wel zo was. En tot overmaat van ramp liet Calls vader hem de molrat ook nog teruggeven.

Calls vader had het niet erg op stelen.

Wat hem betrof was het bijna net zo erg als toveren.

Callum schoof heen en weer op de harde stoel tegenover het kantoor van de rector. Hij vroeg zich af of hij morgen weer op school zou zijn, en of iemand hem zou missen als hij niet kwam.

Telkens opnieuw repeteerde hij in gedachten alle verschillende manieren waarop hij geacht werd de magietest te verknallen, liefst zo spectaculair mogelijk. Zijn vader had de mogelijkheden om de boel te verpesten eindeloos vaak opgesomd: 'Maak je geest helemaal leeg. Of concentreer je op iets wat precies het tegenovergestelde is van wat die monsters

willen. Of richt je gedachten op de test van iemand anders in plaats van die van jou.'

Call wreef over zijn onderbeen, dat vanochtend tijdens de les nogal stijf en pijnlijk was geweest. Zo was dat soms. Hoe groter hij werd, hoe meer pijn het leek te doen. Het zou in elk geval niet moeilijk zijn om voor het fysieke deel van de magietest – wat dat ook inhield – te zakken.

Van verderop in de gang kwam het geluid van de andere kinderen tijdens de gymles: van hun sportschoenen die piepten op de glanzende houten vloer, hun opgewonden stemmen terwijl ze plagerig naar elkaar schreeuwden. Hij wou dat hij kon meedoen, al was het maar voor één keer. Oké, hij was misschien niet zo snel als andere kinderen en raakte snel uit balans, maar hij barstte van de rusteloze energie. Hij had een vrijstelling voor de gymlessen vanwege zijn been. Vroeger op de basisschool ging het al net zo: als hij tijdens de pauze probeerde te rennen of te springen, kwam er altijd meteen een juf of meester naar hem toe om te zeggen dat hij het rustig aan moest doen, omdat hij zich anders nog zou bezeren. En als hij toch doorging, stuurden ze hem naar binnen.

Alsof een paar blauwe plekken oplopen het ergste was wat je kon overkomen. Alsof zijn been er slechter van zou worden.

Call zuchtte en staaarde door de glazen schooldeuren naar de plek waar zijn vader straks zijn auto zou neerzetten. Hij had het soort wagen dat je niet kon missen: een zilverkleurige Rolls-Royce Phantom uit 1937. Niemand in het stadje had zo'n auto. Calls vader was eigenaar van een antiekzaakje in de hoofdstraat – 'Nu en dan' heette het – en er was niets waar hij meer van hield dan oude, kapotte spullen weer glanzend en als nieuw maken. Om de auto aan de praat te houden moest hij er bijna elk weekend aan sleutelen. Aan Call vroeg hij voortdurend of hij hem wilde wassen en er een of andere rare oude was op wilde smeren die roest moest voorkomen.

De Rolls-Royce liep prima... in tegenstelling tot Call. Hij keek naar zijn gympen en tikte met zijn voeten op de vloer. Als hij zoals nu een spijkerbroek droeg, kon je niet zien dat er iets mis was met zijn been, maar zodra hij opstond en begon te lopen was het meteen duidelijk. Sinds zijn babytijd had hij talloze operaties gehad en ook allerlei soorten fysiotherapie, maar niets had echt geholpen. Nog altijd had hij een manke, slepende manier van lopen, alsof hij overeind probeerde te blijven op een deinend schip.

Toen hij jonger was, speelde hij soms dat hij een piraat was. Of gewoon een dappere zeeman met een houten been, die na een eindeloos kanonnengevecht met zijn zinkende schip onder de golven verdween. Hij had piraatje gespeeld, en ninja, cowboy of ruimtereiziger.

Alleen nooit een spel waarbij toverkunst kwam kijken.

Dat nooit.

Hij hoorde motorgeronk en kwam al half overeind, maar liet zich toen geërgerd weer op zijn stoel zakken. Het was zijn vader niet, maar een gewone rode Toyota. Een ogenblik later rende Kylie Myles, een van de leerlingen uit zijn klas, langs hem, vergezeld van een lerares.

‘Succes met je balletauditie,’ zei mevrouw Kemal tegen haar terwijl ze zich omdraaide om naar haar lokaal terug te lopen.

‘Ja, bedankt,’ zei Kylie. Toen keek ze op een vreemde manier naar Call, alsof ze hem probeerde in te schatten. Kylie keek nooit naar Call. Dat was een van haar kenmerkende eigenschappen, net zoals haar glanzende blonde haar en haar rugzak in de vorm van een eenhoorn. Als ze elkaar in de gang tegenkwamen, gleed haar blik langs hem alsof hij onzichtbaar was.

Na een – nog vreemdere en vooral verrassende – armzwaai rende ze naar de Toyota. Voorin zag Call haar ouders zitten, alle twee met een nogal bezorgd gezicht.

Ze ging toch niet naar dezelfde plek als waar hij heen

moest? Ze ging toch niet naar de IJzerproef? Want als dat wel zo was...

Hij duwde zich overeind. Als ze daarheen ging, moest iemand haar waarschuwen.

‘Veel kinderen denken dat het iets heel speciaals is,’ had Calls vader vol walging gezegd. ‘En hun ouders ook. Vooral in families waarin magie al generaties lang voorkomt. Sommige families waarin de magie bijna is uitgestorven, beschouwen een kind met toverkracht als hoop op een terugkeer naar de macht. Toch moet je vooral medelijden hebben met kinderen die helemaal geen magische familieleden hebben. Zij denken dat het zoiets is als in films. Het is dus echt niet zoals in films.’

Op dat moment stopte Calls vader met piepende remmen voor de school, waardoor Call Kylie niet meer kon zien. Call hinkte naar de deur en vervolgens naar buiten, maar tegen de tijd dat hij eindelijk bij de Rolls was, sloeg de Toyota van de familie Myles de hoek al om en verdween uit zicht.

Oké, niet waarschuwen dus.

‘Call.’ Zijn vader was uit de auto gestapt en leunde tegen het portier aan de passagierskant. Zijn zwarte haar – net zo’n warrige zwarte bos als die van Call – werd al grijs bij de slapen en ondanks de hitte droeg hij een tweedjasje met leren elleboogstukken. Het kwam regelmatig in Call op dat zijn vader wel wat op Sherlock Holmes leek, uit die oude serie van de BBC; soms waren mensen verbaasd dat hij niet met een Brits accent sprak. ‘Ben je er klaar voor?’

Call haalde zijn schouders op. Hoe kon je klaar zijn voor iets wat, als je het verkeerd deed, mogelijk je hele leven zou verpesten? Of als je het goed deed, in zijn geval. ‘Denk het wel!’

Zijn vader trok het portier open. ‘Mooi. Stap in.’

Het interieur van de Rolls was al net zo netjes als de buitenkant. Tot zijn verrassing zag Call dat zijn oude krukken op de achterbank waren gegooid. Hij had ze in geen jaren nodig

gehad. De laatste keer was toen hij van het klimrek viel en zijn enkel verzwikte – de enkel van zijn goede been. Terwijl zijn vader in de auto stapte en de motor startte, wees Call naar achteren en vroeg: ‘Waarom liggen die daar?’

‘Hoe beroerder je eruitziet, hoe groter de kans dat ze je afwijzen,’ antwoordde zijn vader grimmig terwijl hij achteromkeek en de parkeerplaats af reed.

‘Dat klinkt als vals spelen,’ sputterde Call.

‘Call, mensen spelen vals om te winnen. Je kunt niet vals spelen om te verliezen.’

Call zuchtte en liet zijn vader maar in de waan. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij die krukken echt niet ging gebruiken als het niet nodig was. Hij wilde er alleen geen ruzie over maken. Niet vandaag, niet nu Calls vader bij het ontbijt ook al – tegen zijn gewoonte in – de toast had laten verbranden en tegen Call had gesnauwd toen die klaagde dat hij naar school moest terwijl hij over een paar uurtjes alweer opgehaald zou worden.

Nu boog zijn vader zich met opeengeklemd kaken over het stuur, sloeg zijn rechterhand stevig om de versnellingspook en schakelde met veel overbodig geweld.

Call richtte zijn blik op de bomen buiten, waarvan de blaadjes net geel begonnen te worden, en probeerde zich alles te herinneren wat hij over het Magisterium wist. De eerste keer dat zijn vader vertelde over de meesters en de manier waarop ze hun leerlingen selecteerden, had hij Call op een van de grote leren stoelen in zijn studeerkamer neergezet. Op Calls elleboog zat een pleister, hij had een kapotte lip van een gevecht op school en hij was absoluut niet in de stemming om te luisteren. Bovendien had zijn vader zo ernstig gekeken dat Call er bijna bang van werd. En dat was ook precies hoe zijn vader had gepraat: alsof hij op het punt stond te vertellen dat Call aan een vreselijke ziekte leed. Die ziekte, zo bleek, was de magische gave die hij misschien bezat.

Terwijl zijn vader vertelde, was Call steeds dieper in de

stoel weggekropen. Hij was het gewend om gepest te worden; vanwege zijn been beschouwden de andere kinderen hem als een makkelijk doelwit. Meestal lukte het hem wel om ze ervan te overtuigen dat hij dat niet was, maar deze keer was het een stel oudere jongens geweest. Ze hadden hem achter het schuurtje bij het klimrek in het nauw gedreven toen hij na school op weg was naar huis. Ze duwden hem en riepen de gebruikelijke beledigingen. Callum wist inmiddels dat de meeste kinderen afdropen als hij begon te vechten, dus probeerde hij de grootste jongen een dreun te verkopen. Dat was zijn eerste fout. Binnen de kortste keren hadden ze hem tegen de grond gewerkt, en terwijl een van hen op zijn benen ging zitten, sloeg een ander hem in het gezicht, roepend dat hij zijn excuses moest aanbieden en zeggen dat hij een manke sukkel was.

'Sorry dat ik zo geweldig ben, losers,' antwoordde Call en toen werd alles zwart.

Langer dan een minuut was hij niet buiten bewustzijn, want toen hij zijn ogen weer opendeed, zag hij de jongens nog net in de verte wegrekken. Ze gingen ervandoor! Call kon nauwelijks geloven dat zijn opmerking zo'n effect had gehad.

'Mooi zo,' zei hij terwijl hij overeind ging zitten. 'Rennen jullie maar weg!'

Toen keek hij om zich heen en zag dat het beton van de speelplaats was opengebarsten. Een lange scheur liep helemaal vanaf de schommels tot aan het schuurtje, en het gebouwtje zelf was in tweeën gespleten.

Hij lag midden in de baan van wat wel een mini-aardbeving leek.

Call vond het het geweldigste wat hem ooit was overkomen. Zijn vader was het daar niet mee eens.

'Magie is vaak erfelijk,' zei Calls vader. 'Niet iedereen in een bepaalde familie heeft het, maar het lijkt erop dat jij het misschien wel bezit. Helaas. Het spijt me, Call.'

‘Dus die scheur in de grond... Volgens jou heb ik dat gedaan?’ Call werd heen en weer geslingerd tussen opgewonden blijdschap en grote paniek, maar de blijdschap won. Hij voelde dat zijn mondhoeken omhoog bewogen en probeerde ze weer omlaag te trekken. ‘Is dat wat magiërs doen?’

‘Magiërs maken gebruik van de elementen: aarde, lucht, water, vuur en zelfs de leegte. Dat laatste is de bron van de allermachtigste en vreselijkste toverkunst, chaosmagie. Ze kunnen magie voor allerlei dingen gebruiken, ook om de aarde in tweeën te laten splijten, zoals jij deed.’ Zijn vader knikte bedachtzaam. ‘In het begin, als magie zich net bij iemand openbaart, is het heel intens. Rauwe kracht... Door middel van balans kun je je magische vaardigheden temperen. Er is heel wat studie voor nodig om net zoveel kracht te hebben als een net ontwaakte magiër. Jonge magiërs hebben er nauwelijks controle over. Maar Call, je moet ertegen vechten. En je mag het nooit weer gebruiken. Als je dat wel doet, zullen de magiërs je naar hun tunnels meenemen.’

‘Is dat waar de school is? Ligt het Magisterium onder de grond?’ vroeg Call.

‘Diep begraven onder de aarde, waar niemand het kan vinden,’ zei zijn vader grimmig. ‘Daar beneden is geen licht. Er zijn geen ramen. Het is een doolhof. Je kunt er in de grotten verdwalen en sterven zonder dat iemand er ooit achter komt.’

Call likte over zijn plotseling droge lippen. ‘Maar jij bent tovenaars, toch?’

‘Ik heb geen magie meer gebruikt sinds je moeder stierf. En ik zal die ook nooit meer gebruiken.’

‘En ging mam daarheen? Naar de tunnels? Echt?’ Call wilde niets liever dan over zijn moeder horen. Veel had hij niet. Een paar vergeelde foto’s in een oud plakboek, met daarop een knappe vrouw met hetzelfde inktzwarte haar als Call en ogen in een kleur die Call niet goed kon benoemen. Hij paste wel op dat hij zijn vader niet te vaak naar haar vroeg. Die sprak alleen over Calls moeder als het echt niet anders kon.

‘Ja, dat klopt,’ vertelde Calls vader. ‘En het komt door magie dat ze gestorven is. Als magiërs oorlog voeren – wat ze nogal vaak doen – maken ze zich niet druk om de doden die daarbij vallen. En dat is nog een reden dat je hun aandacht beter niet kunt trekken.’

Die nacht was Call schreeuwend wakker geworden, er vast van overtuigd dat hij diep onder de grond gevangen zat, met meters aarde boven hem alsof hij levend begraven werd. Hij kon geen lucht krijgen, hoe wild hij ook om zich heen sloeg. Daarna droomde hij regelmatig dat hij vluchtte voor een monster van rook, met ogen waarin duizenden verschillende boze kleuren rondkolkten... Vanwege zijn been kon hij alleen nooit hard genoeg rennen. In zijn dromen sleepte het achter hem aan als een dood ding, totdat hij ten slotte in elkaar zakte met de hete adem van het monster in zijn nek.

Andere kinderen in Calls klas waren bang voor het donker, een monster onder hun bed, zombies of bijlmoordenaars. Call was bang voor tovenaars, en hij was nog banger dat hij er zelf een was.

Nu zou hij ze voor het eerst ontmoeten. Dezelfde tovenaars die er de oorzaak van waren dat zijn moeder dood was en dat zijn vader bijna nooit lachte en nauwelijks vrienden had, maar in plaats daarvan altijd in zijn tot werkplaats omgebouwde garage zat om aftandse meubels, auto's en sieraden op te knappen. Volgens Call hoefde je geen genie te zijn om te bedenken waarom zijn vader een obsessie leek te hebben met het repareren van kapotte spullen.

Ze zoefden langs een bord dat hen welkom heette in Virginia. Alles zag er nog precies hetzelfde uit. Hij wist niet wat hij dan had verwacht, maar hij was nog bijna nooit buiten North Carolina geweest. Het kwam maar zelden voor dat ze Asheville uit gingen, meestal om naar ruilbeurzen voor auto-onderdelen of antiekmarkten te gaan, waar Call rond dwaalde tussen bergen ongepoetst zilverwerk, verzamelingen honkbalkaartjes in plastic hoesjes en maffe oude opgezette buffel-

koppen, terwijl zijn vader op de prijs van iets saais probeerde af te dingen.

Opeens schoot Call te binnen dat als hij deze test niet vernaalde, hij misschien wel nooit meer naar zo'n ruilbeurs zou gaan. Zijn maag keerde zich om en een koude huivering trok door zijn botten. Hij dwong zichzelf te denken aan het plan dat zijn vader hem keer op keer had ingeprent: maak je geest leeg. Of concentreer je op iets wat het tegengestelde is van wat die monsters willen. Of richt je geest op de test van iemand anders in plaats van die van jou.

Hij liet zijn adem ontsnappen. Zijn vaders gestress was besmettelijk. Het zou heus prima gaan. Een test verknallen was een eitje.

De auto verliet de snelweg en reed een smal weggetje op. Bij de afslag had één bord gestaan, met daarop een vliegtuigje en eronder de tekst: Vliegveld gesloten wegens renovatie.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg Call. 'Moeten we er soms heen vliegen?'

'Laten we hopen van niet,' mompelde zijn vader.

Plotseling hield het asfalt op en reden ze verder over een zandweg. De volgende paar honderd meter moest Call zich aan het portier vastgrijpen om niet omhoog te stuiteren en zijn hoofd tegen het dak van de auto te stoten. Rolls-Royces waren niet gebouwd voor landweggetjes.

Plotseling werd de weg breder en weken de bomen uiteen. De Rolls reed een enorme open plek op. In het midden stond een grote hangar van golfplaten. Eromheen stonden een stuk of honderd auto's geparkeerd, van aftandse pick-uptrucks tot sedans die bijna net zo luxe waren als de Phantom, maar een stuk nieuwer. Call zag ouders en hun kinderen, bijna allemaal van zijn leeftijd, de hangar in lopen.

'Volgens mij zijn we te laat,' zei Call.

'Mooi.' Zijn vader klonk grimmig en tevreden. Hij zette de auto stil, stapte uit en gebaarde dat Call hem moest volgen.

Call was blij dat zijn vader de krukken blijkbaar vergeten

was. Het was een warme dag en de zon brandde op de achterkant van zijn grijze t-shirt. Terwijl ze het parkeerterrein overstaken en het grote zwarte gat van de hangaringang in liepen, veegde hij zijn zweterige handpalmen af aan zijn spijkerbroek.

Binnen was het een gekkenhuis. Overal liepen kinderen rond, hun stemmen galmend in de enorme ruimte. Langs een van de metalen wanden waren tribunes neergezet; hoewel er meer mensen op pasten dan er aanwezig waren, leken ze piepklein in de gigantische ruimte. Met felblauwe tape waren op de betonnen vloer kruizen en cirkels gemaakt.

Aan de andere kant, voor twee gigantische deuren waardoor de vliegtuigen vroeger waarschijnlijk naar de startbanen buiten taxieden, stonden de magiërs.